

Restoran Güzellemesi No:1,5

Geçen sene bu günlerde Dünya'nın en saygın restoran listelemesi '50Best' (en iyi 50) restoran listesi hakkında detaylı bir yazı yazmıştım. Yazının başlığı 'Restoran Güzellemesi No:1, Mikla' idi. Mikla hakkında yazmıştım çünkü Changa'dan sonra Türkiye'de ilk defa Mikla bu listeye 96. sıradan girmişti. Her şekilde onurlandırılması gereken bir başarıydı. Bu bahane ile başlayıp, başka beğendiğim restoranları yazmak gibi bir hayalim vardı. Klasik tembelliğim yüzünden bu güzellemelerin devamını getiremediğimi bugün fark ettim... Bu yüzden yazının başlığı neredeyse aynı...

Bana bunu hatırlatan ise Mikla'nın büyük bir başarı gösterip yine bu listede olması. Hem de bu sefer epey yol kat edip 56. olarak.

Bu liste Dünya'nın en güvenilir restoran listelerinden biri çünkü dünyanın en önemli su markalarının birinin ana sponsorluğunda yapılan bu yarışma için oluşturulan çok değerli ve kalabalık bir jüri bulunuyor.

Dünyanın 27 bölgesinde binden fazla uzman bu liste için oylamaya katılıyor. Üstelik bu oylamaya katılan uzmanlar yıllar içinde değiştiriliyor. Neredeyse her yıl uzmanların yüzde 30'u yerini bir başkasına bırakıyor.

Her uzman üçü kendi bölgesinin dışında olması şartıyla 7 öneride bulunuyor. Önerdiği restoranda yediği yemeği de kanıtlamak şartıyla yapıyor bu işi.

Öneri yapanların hiçbirinin, önerdiği işletmeler ile ticari işbirliği olmamasına çok dikkat ediliyor. Süreçle ilgili tüm ayrıntılar dünyanın en büyük denetim firmalarından biri tarafından denetleniyor. Yani körler sağırlar bir birini ağırlar tarzı çok bilindik (biraz da doğu işi) listelerden değil, anlayacağınız...

Michelin rehberi gibi şefe verilen bir paye anlamına gelmiyor bu listede olmak. Listeye şef değil restoran seçiliyor. Bu nedenle sadece şef Mehmet Gürs'ün değil tüm Mikla ekibinin başarısı bu. Seneye en az bir 40 basamak yükselmesi dileğiyle tebrikler...

Not 1: 1013uz ay 17.1102.2006-010101010

Giderek daha gerçeküstü bir ülkede yaşamaya başlıyoruz... Yazıyı yazmak için oturduğumda gün boyu süren bir şaşkınlık vardı üzerimde. Sabah saatlerinde patlayan bomba ile 11 kişi hayatını kaybetmişti ve 4 ağır yaralı vardı hastanelerde.

Benim takip ettiğim sosyal medya hesaplarında ise garip bir sessizlik. Daha önce bu tarz olaylarda herkes ekranın kararırken içli sözler yazarken de çok mutlu olmuyordum. Moda tabirle klavye başı kalemlerle oturdıkları yerden nutuklar atıyorlar diye kızırırdım bile... Ama bugün yaşanan sessizlik, patlamayı aslında normalleştirdiğimizi gösteriyor ki en acısı bu.

Not 2:

Koca koca devlet büyükleri televizyonlara çıkıp 'sütü bozuk', 'vatan haini' falan dediğinde hiç umursamıyorum. Doğduğumdan beri gördüğüm muamelelerin bir devamı. Artık beni yaralamıyor böyle şeyler. Çıkıp kan testi yapalım bakalım falan gibi hamasi sözler hoşuma bile gidiyor. Herkes bilsin kimin ne kadar faşist olduğunu diyorum. Kendini sol diye yutturmaya çalışan ama sosyal demokrat bile olamayan bir partinin başkanı garip gurup laflar ettiğinde kılım kıpırdamıyorum. Ondan ne beklenir ki zaten diyorum.

Metroda yanımda oturan yaşlı ve nur yüzlü amca elindeki gazeteyi gösterip "evladım azdı bu Ermeniler yine" dediğinde sessizce yerimden kalkıp uzaklaşıyorum. Amcaya bu saatten sonra anlatacak hiçbir şeyim yok diye düşünüyorum. Gerçi anlatacak çok şey var da bende bunu becerecek yürek yok deyip yoluma devam ediyorum.

Sonra, soykırım konuşulduğunda, çok nafile kavgalar ettiğimi, bazı dostları kırdığımı hatta kendime zarar verdiğimi hatırlıyorum. Hrant Dink vurulduğundaki öfkemi, kinimi, buradaki Ermenistanlı Ermenileri göndeririz dendiğindeki kendimi çaresiz hissedişlerimi çok iyi hatırlıyorum.

Ama Türkiye Ermenileri Patrik Genel Vekili Aram Ateşyan'ın yazdığı özür mektubunu okurken utandığım gibi utandığımı hiç hatırlamıyorum.